

[Erik Eriksen.]

det ærede medlem må give mig ret i, at befolkningens tilslutning til hans parti netop viser, at det ikke genspejler noget stort i folket. Derfor mener jeg, at den politiske filosofi, som jeg hørte med stor interesse i går, lider af den uhyre svaghed, at den ikke lever i nutiden, men i en fortid, der findes — ja for små 50 år tilbage.

Derimod er jeg helt enig med det ærede medlem i hans betragtning om, at liberalisme i det moderne samfund ikke er noget, der giver frihed til hvadsomhelst og heller ikke frihed til monopoler. Jeg har selv mange gange understreget, det ville være farligt, hvis man forvekslede frihed med frihed til monopoler. Jeg har ikke noget imod at sige, at den liberalisme, jeg vil bekende mig til, naturligvis må respektere den gensidige afhængighed, som netop er en forudsætning for frigørelsen af de bundne kræfter, som det ærede medlem talte om. Herom kan vi meget let enes.

Til sidst blot dette, at når det ærede medlem i denne forbindelse taler om socialliberalisme, mener jeg ikke, han kan nøjes med blot at tale om det, for det er ikke nok, at vi måske begge to har læst nogle artikler af professor Bertil Ohlin og dør fundet visse gode udtryk. Det, der for mig er det centrale, er: hvorledes skal vi i dag placere os i praktisk politik? Hvis vi f. eks. — nu nævnte jeg professor Bertil Ohlin — ser på hans og hans partis, det svenske liberale folkepartis stilling i praktisk politik, vil det vise sig, at det svenske liberale partis økonomiske og erhvervsmæssige politik netop er vendt mod socialdemokratiet, ganske som venstres er det her i landet, og derfor er det altså, jeg gerne vil vide: Hvor står den socialliberalisme, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard repræsenterer, i den øjeblikkelige situation? Det er noget meget væsentligt, at vi får skabt klarhed derover. Jeg mener nemlig ikke, at socialliberalisme er en blanding af socialisme og liberalisme. Den må vel være et udtryk for en socialt tænkende og socialt forstående liberal politik. Derfor vil jeg altså meget gerne have klarhed først og fremmest ved et svar fra den højtærede statsminister; det kan jo gives ganske enkelt og kort, og jeg kan måske nogenlunde gætte mig til den højtærede ministers svar. Derimod må jeg indrømme, at jeg har ikke kunnet gætte mig til, hvad det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil svare. Jeg indrømmer det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at det ærede medlem i dag som så mange gange tidligere har

nøglen til at skabe klarhed i den øjeblikkelige situation.

Ole Bjørn Kraft: Må jeg indlede mine bemærkninger med nogle ord i tilknytning til de synspunkter, som statsministeren har fremsat vedrørende det sydslesvigske spørgsmål med udgangspunkt i de bemærkninger, som fra min og fra anden side her i salen er blevet gjort.

Jeg tror, at man fra alle sider i tinget, undtagen naturligvis fra det kommunistiske parti, vil være tilfreds med, at statsministeren så tydeligt tilkendegav, at også regeringen har til hensigt at ville følge de forhandlinger, der nu finder sted i Kiel til sikring af sydslesvigernes frihedsrettigheder, med den største opmærksomhed, og at statsministeren på regeringens vegne gav tilslutning til hovedprincipperne i den henvendelse, den sydslesvigske forening har overrakt den engelske regionalkommissær. Jeg tror, at ikke blot tinget, men hele det danske folk står bagved ønsket, nu udtalt både fra rigsdagens og fra regeringens side om, at disse forhandlinger må føre til et resultat, der vil sikre sydslesvigerne de frihedsrettigheder på livets forskellige områder, som vi synes det er naturligt for menneskene at eje, og som for os er et vidnesbyrd om, hvorvidt en stat er sand demokratisk, eller den ikke er det.

Men der var to bemærkninger, som statsministeren gjorde i forbindelse med denne sag, som jeg vil sige et par ord om. De hænger på en måde sammen. Den ene var statsministerens understregning af, at vi måtte føre kampen med blanke våben, og den anden var hans stærke understregning af ønsket om et nabovenligt forhold til Tyskland.

Jeg synes, at statsministerens udtalelse og henstillinger om, at vi skulle føre kampen med blanke våben, ikke ret var på sin plads, fordi det kunne se ud, som om der fra den ene eller den anden side, fra dansk eller sydslesvigsk side, var blevet ført en politik, som ikke kunne få den betegnelse, at den var blevet ført med blanke våben. Det finder jeg er urimeligt og uretfærdigt, ikke mindst når talen er om et forhold mellem den sydslesvigske befolkning og den slesvigholstenske regering; for ingen kan være i tvivl om, at den politik, der af den slesvigholstenske regering i mangfoldige tilfælde er blevet ført overfor den dansksindede del af Sydslesvigs befolkning, ikke heroppe er blevet opfattet som en kamp med blanke våben, men er blevet opfattet som et magt-